

15de JAARGANG, NR. 279
5 JUNI 2017

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

4 JAZZ OP PAPIER

5 JAZZ OP DE PLAAT

Blazin' Quartet, Avishai Cohen,
 Bart Maris, Claudio Jr De Rosa,
 Portugal/V Kemenade/Van 't Hof e.a.

10 JAZZ OP DE PLANKEN

Vein Trio, Kandace Springs,
 Gilad Hekselman, Fred Hersch

EN VERDER:

14 New York Calling (Roos Plaatsman)

15 Bestsellers en tips Jazzcenter

16 Gouwe Ouwe van Arend Hart

JAZZFLITS 280 KOMT 19 JUNI UIT

JAZZNIEUWS

Eredocoraat voor Hermeto Pascoal

De Braziliaanse multi-instrumentalist Hermeto Pascoal heeft 21 mei een eredoctoraat van de New England Conservatory ontvangen. Het conservatorium, gevestigd in Boston, Massachusetts, is de oudste onafhankelijke muziekschool van de VS. Pascoal mag zich voortaan Doctor of Musical Arts noemen.

Rembrandt Frerichs Trio. (Persfoto)

Rembrandt Frerichs Trio bespeelt op nieuwe cd oude instrumenten

Pianist Rembrandt Frerichs maakt begin juni opnamen voor een nieuwe trio-cd. Op de plaat komen vijftien nieuwe composities en werk van Herbie Hancock. Ze worden uitgevoerd met Rembrandt Frerichs op een historische fortepiano, Tony Overwater op de violone, een 17de - eeuwse voorloper van de contrabas en drummer Vinsent Planjer op een zelf ontwikkelde percussieset, de whisper kit. Naar verwachting komt de plaat in oktober uit.

ia 77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

**SANNE RAMBAGS WINT
 CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2017**

Winnares Sanne Rambags met haar prijs. (Persfoto)

Zangeres Sanne Rambags heeft op 20 mei in 's Hertogenbosch de Conservatorium Talent Award 2017 gewonnen. Rambags ontving een bedrag van 5.000 euro en mocht tevens tijdens de Pinksterdagen optreden op het festival Jazz in Duketown. Ook krijgt zij begeleiding bij haar persoonlijke en muzikale ontwikkeling.

Winnares Rambags, student in Tilburg, moest het opnemen tegen drummer Benjamin Torbijn, gitarist Jelle Rozenburg, zangeres Annelie Koning, saxofonist Patrieck Bonnet, gitarist Gijs Idema, zangeres Babs van Bree, en de saxofonisten Kasper Rietkerk en Gerben Wasser. De jury, met onder anderen saxofonist Benjamin Herman, Frank van Berkel (programmeur) en Martin Fondse (componist), hoorde bij Rambags een 'formidabele stembeheersing'. "Ze varieert schijnbaar moeiteloos van ritmische 'spoken word' naar ijle melodielijnen." De deelnemers werden beoordeeld op speltechniek, improvisatie, overtuigingskracht, creativiteit en presentatie. De competitie om de Conservatorium Talent Award werd dit jaar voor de zesde keer gehouden.

NIEUWS

Groningen krijgt nieuw festival

In vijf zalen van de Groningse Oostpoort treden op 11 november achttien artiesten op tijdens het nieuwe festival Rockit. Het ontleent zijn naam aan de tachtigerjarenhit 'Rockit' van toetsenist Herbie Hancock, die tevens de hoofdgast van het festival zal zijn. Het festival wordt mede geproduceerd door Concerts/North Sea Jazz Festival en omvat meer muziekstijlen dan jazz alleen. Op dit moment hebben naast Herbie Hancock ook Reinier Baas/Ben van Gelder, saxofonist Donny McCaslin en het duo Jef Parker en Rob Mazurek hun komst bevestigd.

Eerste namen festival

So What's Next? bekendgemaakt

Het So What's Next? festival in Eindhoven heeft voor de komende editie de eerste namen bekendgemaakt. Op de zaterdag (4 november) staan in Muziekgebouw Frits Philips zanger-pianist Jacob Collier, trompettist Avishai Cohen, zangeres Zara McFarlane, saxofonist Donny McCaslin, trompettist Ambrose Akinmusire, Mark Guiliana Jazz Quartet, Steve Lehman & Sélébéyone geprogrammeerd. Een dag later, 5 november, spelen onder anderen De Beren Gieren en Bram Stadhouders & the Big Barrel Organ in de binnenstad van Eindhoven.

Room for Jazz Sessions

Zwolle bereikt vijftigste aflevering

Op 18 mei vond in Zwolle de vijftigste aflevering van de Room for Jazz Sessions plaats. Speciale gast was saxofonist Ben van Gelder. Al drie seizoenen lang wordt er op elke eerste én derde donderdag van de maand in de binnenstad van Zwolle een gratis jazzconcert gegeven met aansluitend een jamsessie. Op 18 september 2014 waren de eerste gastsoorten saxofonist Sjoerd Dijkhuizen en trompettist Jan Wessels. Gast Ben van Gelder werd 18 mei begeleid door drummer Wim Kegel, pianist Tilmar Junius en bassist Henk de Ligt. De Room for Jazz Sessions vinden plaats in The Livingroom.

JAZZHELDEN.NL

Wilt u meer weten over de geschiedenis van de Nederlandse jazz? Dan is de website **Jazzhelden.nl** een niet te missen bron van informatie. Het verhaal wordt grotendeels verteld door middel van gefilmde jazzportretten. Op het moment zijn zo'n honderd portretten gemaakt, maar het aantal groeit gestaag. <http://www.jazzhelden.nl>

PODIA

TOMMY MOUSTACHE OP 12 POINTS FESTIVAL

De Rotterdamse band Tommy Moustache speelt medio juli tijdens het komende 12 Points Festival in Aarhus (Denemarken). De band werd met nog elf andere jonge Europese jazzgroepen geselecteerd uit vijfhonderd gegadigden. Uit België doet de formatie SCHNTZL mee.

De eerste editie van het 12 Points Festival was tien jaar geleden in Dublin. Sindsdien vindt het ieder jaar op een andere plek in Europa plaats, hoewel de organisatie nog steeds in Dublin zetelt. De deelnemende groepen krijgen de gelegenheid zich te presenteren voor een groot publiek. Ze verblijven gedurende de gehele tijd van het festival ter plekke, zodat ze onderling contact kunnen leggen. De festivalorganisatoren hopen dat de groepen door deelname aan het festival nieuw publiek kunnen aanboren. In de loop van de jaren deden meerdere Nederlandse musici aan het festival mee: saxofoniste Tineke Postma (2007), Zapp String Quartet (2009), The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble (2014) en Bruut! (2015). De Belgische formatie Nordmann was vorig jaar van de partij. De elfde editie van het 12 Points Festival is van 16 tot en met 18 juli.

Enkele deelnemers aan het Jazz Project. (Foto: Jan Walburg)

JAZZ PROJECT VOOR BREDASE

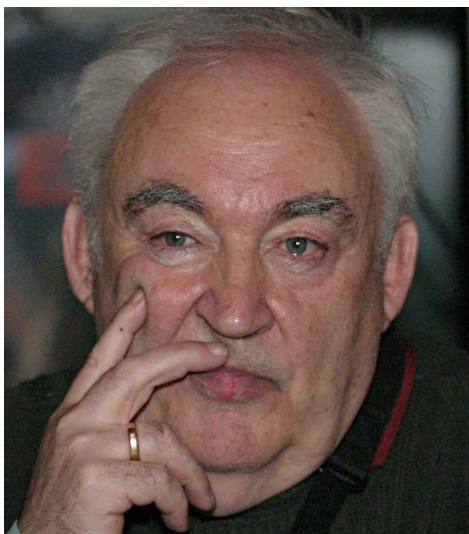
BASISSCHOLEN GROOTS AFGESLOTEN

Ruim duizend basisscholieren uit groep 7/8 kwamen 15 mei naar het Chassé Theater (Breda) voor de eindpresentatie van het 'Jazz Project voor basisscholen'. Via dit project maakten de jongens en meisjes uit Breda en omgeving kennis met jazz.

De leerlingen werkten enige weken met hun docent aan de eindpresentatie. Die duurde een uur. Een uur waarin de zaal op zijn kop stond met zingende, klappende, tikkende en dansende leerlingen, begeleid door een groep jazzmusici. Aan het eind werd een prijs uitgereikt voor de mooiste jazzposter en de beste uitvoering van het themalied 'Mijn drumstel'. Het 'Jazz Project voor basisscholen' is zes jaar geleden nieuw leven ingeblazen door saxofoniste Naomi Adriaansz. Met het project wil zij de jeugd op een ongedwongen en interactieve manier met jazzmuziek kennis laten maken.

Laatste nieuws: Reinier Baas krijgt Edison Jazz Nationaal; (lees het nieuwsbericht op pagina 17)

Gijs Hendriks overleden

Gijs Hendriks in 2006. (Foto: Tom Beetz)

De Utrechtse saxofonist Gijs Hendriks is 21 mei op 79-jarige leeftijd overleden. Hij had diverse eigen groepen en speelde onder meer in de Boy Edgar Big Band en het VARA-dansorkest. Ook gaf hij les en leidde hij workshops. "Hendriks probeerde iedereen te doordringen van de noodzaak om bezielde en spontaan te spelen en altijd je eigen idee te volgen", aldus bassist Hans Mantel - die veel met hem samenspeelde - op de site duic.nl. Hendriks maakte een twintigtal platen. Hans Mantel: "Het moest spontaan, emotioneel en intens zijn. Bovendien ook nog gespeend van elke commercie en bovendien compromisloos." Hendriks kreeg in 1971 de Wessel Ilckenprijs, voorloper van de Boy Edgar Prijs. Hij was verder betrokken bij de oprichting van de Stichting Jazz in Utrecht en het daaraan verbonden podium.

OVERIG

NATIONAAL JEUGD JAZZ ORKEST V PRESENTEERT ZICH

Op vrijdag 26 mei vond in het Bimhuis te Amsterdam de première plaats van de vijfde formatie van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest (NJJO). Het twintigkoppige 'Jong Oranje van de jazz' staat deze editie onder de artistieke leiding van Anton Goudsmit (op de foto hiernaast achter de bas). Het NJJO is samengesteld uit Nederlands talenten van maximaal 25 jaar. Het orkest gaat nieuwe stukken en bestaand werk van Anton Goudsmit in nieuwe arrangementen uitvoeren. Onder meer op 26 augustus tijdens de Zomer Jazz Fietstour in Groningen.

PRIJZEN

Jazz Residence in Roemenië. (Foto: Erwin Hoorweg)

JONGE TALENTEN HAAGS CONSERVATORIUM WINNEN ROEMEENS JAZZCONCOURS

Het sextet Jazz Residence heeft 14 mei de vierde International Youth Jazz Competition in Târgu-Mureș, Roemenië gewonnen. Het sextet met als coach pianist Erwin Hoorweg vertegenwoordigde daar de School Voor Jong Talent van het Koninklijk Conservatorium. De jury prees de groep jonge muzikanten (14-17 jaar) om de arrangementen, originaliteit, solo's en muzikaliteit.

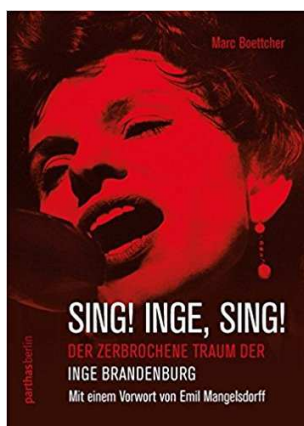
Jazz Residence, dat sterk is beïnvloed door Snarky Puppy, bestaat uit Sergio Abdoelrahman (piano), Olivier van Niekerk (gitaar), Roeland Schuijren (drums) en Nick Verschoor (bas) en trad in Roemenië op met de violisten Bugra Yuzuguldu en Drummado Wijnhamer. Van de geldprijs die de zes kregen, gaan ze een cd maken. De jury was unaniem in haar oordeel: "deze jongens hebben goede begeleiding en uitstekende docenten", aldus het juryrapport. "Na al het geklaag van iedereen in het algemeen over slechte aanwas, weinig verjonging enzovoort, zie hier!", aldus een trotse Erwin Hoorweg tegen Jazzflits.

De vijfde editie van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest. (Persfoto)

JAZZ OP PAPIER

INGE

Marc Boettcher.

Sing! Inge, Sing! : der zerbrochene Traum der Inge Brandenburg.

Berlijn : Parthas, 2016.

271 pag. : ill. ; 21x15 cm.

ISBN 978-3-86964-113-3 geplakt,

hardc. met stofomslag.

Prijs 24 euro.

Inge Brandburg in 'Summertime':

<http://bit.ly/2sdfMuO>

Het was lang een veelgezochte lp: 'It's Alright With Me', in november 1965 opgenomen door de Duitse zangeres Inge Brandenburg, met als begeleiders de Duitser Gunter Hampel, de Zweedse pianist Bobo Stenson en twee Nederlanders, bassist Victor Kaihatu en drummer Pierre Courbois. De plaat is uitzonderlijk, niet alleen vanwege haar manier van zingen, maar het bleek achteraf haar enige jazzplaat te zijn. De schijf werd destijds wisselend beoordeeld en raakte in het vergeetboek, doordat CBS gelijktijdig de markt wilde aftasten met een serie schlagers op singles. Die bleken geen succes. Door zelf teksten te schrijven zocht Inge aansluiting bij het chanson, maar stuitte bij de maatschappij op onbegrip. Daarna gooide zij het over een andere boeg en ging het theater in.

Was het daarna een vallen en opstaan, daarvóór was het niet anders. In juli 1960, ruim vijf jaar eerder, won zij, vóór Rita Reys, de eerste prijs in de afdeling zang op het jazzfestival van Antibes-Juan-les-Pins in Frankrijk. Maar het was Rita die er de vruchten van plukte, doordat én haar pianist, Pim Jacobs, én haar trio werden verkozen tot de beste in hun categorie. Twee weken later volgde er voor Inge nog een succesvol optreden in het Belgische Comblain-la-Tour, maar terug in Duitsland kreeg het geen vervolg.

Haar hele carrière is er een van vervlogen hoop en telkens weer opkrabbelen. Dat blijkt uit haar pas verschenen biografie door dramaturg-regisseur Marc Boettcher. Het is geen opwekkende lectuur. Al lezende veer je op bij nieuwe initiatieven, maar keer op keer word je op de feiten teruggeworpen, als die weer op niets blijken te zijn uitgelopen. Boettcher, die in 2012 een film-documentaire over haar maakte, tekende het allemaal op in een compacte stijl en met de nodige afstand, geeft achtergrondinformatie en onthoudt zich van eigen interpretaties of psycholoogiseer. Daar zou overigens wel aanleiding toe zijn.

Er is ruim gebruikgemaakt van eerdere interviews, onder andere die van Gunna Wendt voor haar boek 'Die Jazz-Frauen' (1992). In talloze gecursiveerde passages uit zakelijke en persoonlijke brieven lijkt Inge verantwoording te willen afleggen voor haar soms oncontroleerbaar gedrag. Want dat er veel mislukte was ten dele ook te wijten aan haar zelf: "Man wollte mich hinbiegen und in Richtungen führen, die mir gar nicht lagen, und dadurch war meine Reaktion natürlich manchmal verkehrt. Wenn ich mich mehr auszudrücken wusste, dan hab ich einfach angefangen zu brüllen und bin aggressiv geworden, obwohl ich mich im wesentlichen eher als weichen Menschen bezeichnen würde." En als je dan vanuit München het vliegtuig naar Keulen wilt nemen en je meldt je te laat bij de balie, dan ga je stennis maken. Het heeft uiteraard ook te maken met een gebrek aan geborenheid in haar jeugd. Vader en moeder waren op het dievenpad, vader werd om politieke motieven waarschijnlijk gefusilleerd, aan moeder werd de ouderlijke macht over haar zes kinderen ontzegd, volgde opnemings in een kindertehuis, waaruit Inge niet lang daarna wegluchtte, broers en zussen waren uit elkaar gegroeid, er waren foute mannen ...

Voor wie Inge wil horen zingen is 'It's Alright With Me' tien jaar geleden heruitgebracht op Sonorama. Gelukkig is er sinds een paar jaar eindelijk meer materiaal van haar verkrijgbaar. Van 1960 of daaromtrent dateren radio-opnamen van RIAS Berlin en de Hessischer Rundfunk op de cd's 'Don't Blame Me' op Sonorama resp. 'Easy Street' op Bear Family. De laatste bevat enkele overlappings met de soundtrack op een Silver Spot-cd, afkomstig van bovengenoemde documentaire op dvd, die dezelfde titel heeft als het boek. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

BLAZIN' QUARTET

La Mer, La Pierre, La Terre, L' Oiseau
Coolabel

Bezetting:

Andreas Polyzogopoulos (tp), Christophe Panzani (ts, bkl, pedalen), Mihail Ivanov (b), Srdjan Ivanovic (d, elektronica, comp) + Jevana Krsteva (voc), Noemy Gagnon-Lafrenais (barok-v), Kamila Marcinowska-Prasad (baroklagot), Federico Casagrande (g), Marc Buronfosse (bg), Timothée Robert (b).

In 2008 won drummer Srdjan Ivanovic met zijn Blazin' Quartet de Dutch Jazz Competition. Negen jaar later treffen we de Bosniër aan in Parijs, waar hij in 2014 neerstreek. De Bulgaarse bassist Mihail Ivanov staat hem nog steeds terzijde, maar de frontlijn van rietblazer Alex Simu en trombonist Michael Rørby bleef achter in Amsterdam. Op dit nieuwe, derde album, 'La Mer, La Pierre, La Terre, L' Oiseau', horen we rietblazer Christophe Panzani en trompettist Andreas Polyzogopoulos. Vooral de laatste maakt indruk met subtiel, lyrisch spel. Op sommige momenten, in de meer atmosferische stukken (waarbij de leider smaakvolle elektronica in de mix gooit), doet hij wel wat aan Scandinavische collega's als Arve Henriksen of Nils Petter Molvær denken. Die sfeertekeningen, zoals het titelstuk, vormen een goed evenwicht met composities die songs-zonder-woorden vormen. 'The travels of Alija Djerzelez' is er een goed voorbeeld van. In 'Debrani' wordt zelfs echt gezongen, door gastvocaliste Jevana Krsteva, die met haar onopgesmukte stem het Balkanliedje op ontroerende wijze vertolkt. Ivanovic maakt sowieso graag gebruik van melodische lijnen en ritmen uit zijn vaderland. Het maakt dat het Blazin' Quartet meer is dan een gewoon jazzkwartet.

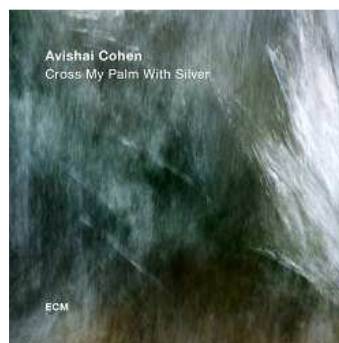
Herman te Loo

Hier kunt u het album voorproeven:
<http://www.blazinquartet.com/music/>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

AVISHAI COHEN

Cross My Palm With Silver
ECM Records

Bezetting:

Avishai Cohen (tp),
Yonathan Avishai (p),
Barak Mori (b),
Nasheet Waits (d).

Wat een fabelachtig geluid heeft trompettist Avishai Cohen toch! Na zijn vorige cd, 'Into The Silence', die was gewijd aan het overlijden van zijn vader, hervat hij zijn loopbaan door, zoals hij zelf zegt: 'vooruit te kijken en ouder werk niet te herhalen'. 'Cross My Palm With Silver' is niet zozeer een conceptalbum, hoewel de titels van zijn composities verwijzen naar de onrechtvaardigheden die het wereldnieuws beheersen. Denk aan: 'Will I die miss? Will I die?' en 'Shoot me in the leg'. Cohen wil verdeeldheid transformeren naar eenheid door de schoonheid van zijn muziek. Daarbij doet hij een beroep op het individu middels de joodse wijsheid "Wie één ziel redt, redt de hele wereld".

‘Cohen heeft een fabelachtig geluid’

Het album bevat vijf stukken waarvan er twee langer zijn dan tien minuten, terwijl de hele cd maar 38 minuten duurt. Jammer. Cohen neemt toch de tijd om zijn ideeën te ontwikkelen en vooral zijn 'muzikale broer' Yonathan Avishai is zijn intieme muzikale partner. Cohen weet lange, golvende lijnen uit te zetten, maar hij kan ook op een wringende manier een verhaal vertellen. Juichend of huilend. En alles daartussen. En dat alles gedragen door dat prachtige, gloedvolle en intense geluid. Hij speelt 7 juli op het North Sea Jazzfestival.

Peter J. Korten

Bekijk een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=EdD3BI50DFA>

BART MARIS/PETER VANDENBERGHE
Getting Lost In Tiny Spaces
El Negocito

Bezetting:

Bart Maris (tp, bu, piccolo tp),
 Peter Vandenberghe (p).

Trompettist Bart Maris en pianist Peter Vandenberghe kennen elkaar al ruim 25 jaar uit grotere formaties, waarvan Flat Earth Society de bekendste is. 'Getting Lost In Tiny Spaces' is hun eerste duo-uitje, en de titel is veelzeggend. Ze zoeken de kleine ruimte op en hechten aan het simpele gebaar, waarbij niet gezegd is dat ze het avontuur uit de weg gaan. Maris is een sublieme klank-kneder op zijn assortiment trompetten. In de twee versies van 'Tiny space' horen we dat in optima forma. Maar het tweetal doet meer dan met klank spelen. Zo is 'Iseo' een goed liedje, en zetten de heren in 'Il Solitario' een wervelende dans neer die Afrikaans aandoet (maar dan gefilterd door Bert Kaemfert) en die eindigt in een expressieve improvisatie. Miniatuurtjes worden afgewisseld met lange uitgesponnen soundscapes en een vriendelijk soort humor behoedt het album voor een al te bloedserieuze indruk. Maar zo boertig als het er bij Flat Earth Society soms aan toe gaat, wordt het niet. Een warmbloedig album van twee door de wol geverfde musici, dat mag de conclusie zijn.

Herman te Loo

Hier is een fragment van de cd te horen:
<http://bit.ly/2rj5rIT>

PORTUGAL- VAN KEMENADE- VAN 'T HOF
Daytime Sketches
KEMO 017

Bezetting:

Mariá Portugal (d),
 Paul van Kemenade (as),
 Jasper van 't Hof (p, keyb, pc-sampling).

Het openingsnummer van 'Daytime Sketches' toont al direct de grote kracht van saxofonist Paul van Kemenade. Zijn lyrische spel combineert 'power' met weemoed en poëzie. Als voorvechter van geïmproviseerde muziek in Nederland heeft hij een onvoorstelbaar groot en gevarieerd oeuvre opgebouwd. Dit jaar viert hij zijn veertigjarig jubileum als muzikant, componist en festivalorganisator. Hij is inmiddels een instituut. Deze lofzang op de kwaliteiten van Van Kemenade zou anders kunnen doen vermoeden, maar op 'Daytime Sketches' hebben de drie muzikanten een gelijkwaardige rol. De Braziliaanse Mariá Portugal verstaat de kunst haar drumkit te laten klinken als melodisch instrument. Subtiel speelt ze met klank en ritme. Jasper van 't Hof geeft de muziek veel variatie met zijn gebruik van sampling en keyboards. Van 't Hof opent de cd op piano in 'Prime time serenade' met prachtige Ellington-achtige akkoorden, waarop Paul van Kemenade als een Johnny Hodges van de lage landen de melodie eromheen weeft. Het duet tussen Mariá en Paul in Gato is van eenzelfde schoonheid. En dan hebben we alleen nog maar de twee eerste nummers van de cd beluisterd. 'Daytime Sketches' staat vol met juweeltjes. Variërend van stukken met een stevig ritme en de nodige expressieve kracht tot ingetogen ballads en alles wat er tussenin zit. De bindende factor op de cd is de topkwaliteit van muziek en compositie. Gedurende de gehele cd blijft de muziek spannend, maar niet op een uitputtende manier. Je hangt na intensief beluisteren niet lamgeslagen in de touwen. En zoals bij zoveel producties van Paul van Kemenade kun je deze cd na jaren nog uit de kast halen om intens van te genieten. De houdbaarheidsdatum van zijn muziek is lang, heel lang.

Sjoerd van Aelst

Portugal en Van Kemenade live:
<https://www.youtube.com/watch?v=2GmeA7M5PH0>

CLAUDIO JR DE ROSA JAZZ 4ET
Groovin' Up!
 Lemon Jazz – Incipic Records

Bezetting:

Claudio Jr De Rosa (ss, ts),
 Xavi Torres Vicente of Vivienne Chu Liao (p),
 Kimon Karoutzos (b),
 Augustas Boronas (d).

In Jazzflits 262 werd Claudio Jr De Rosa gesigna-
 leerd als een nieuwe krachtige jazzstem op tenor-
 saxofoon: "wat een krachtige tenor, wat een ge-
 luid,...." Voor me ligt zijn tweede cd 'Groovin' Up!',
 met een andere bezetting waaraan een pianist is
 toegevoegd. Er lijkt dus wel iets te zijn veranderd
 en dan heb ik het niet over de aanzienlijk verbeter-
 de leesbaarheid en aanspreekbaarheid van het
 hoesje. De Rosa speelt dit keer naast tenor ook
 sopraan, en de toevoeging van de piano geeft een
 andere sfeer, maar eigenlijk is dit een logische
 voortzetting van zijn debuut. De bassist en drum-
 mer zijn anderen, maar belangrijker is dat door de
 aanwezigheid van de piano hun rol verschoven is
 naar een meer begeleidende. Opnieuw zijn alle
 nummers, afgezien van één standard, sterk en van
 eigen hand. Een andere opnamestudio resulteert in
 een minder direct en 'softer' geluid. De muziek zelf
 is van dezelfde kracht en intensiteit, maar er is ook
 een ontwikkeling te horen. De hardbop van toen is
 nog steeds aanwezig maar heeft meer facetten
 gekregen en klinkt hedendaagser, en hetzelfde
 geldt voor de composities. Het forse, krachtige en
 vette geluid van de tenor is gebleven en ook het
 geluid van de sopraan is allesbehalve dun, maar
 het belangrijkste is dat De Rosa vooral op tenor een
 sfeer weet op te roepen van 'ouderwetse' jazzclubs,
 swingend, rokerig en vol nostalgie. Puur genieten
 dus voor liefhebbers van jazz met een knipoog naar
 het verleden.

Tom Beetz

Beluister een stuk van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=BrtKyK1hIb8>

STEFAN SCHULTZE LARGE ENSEMBLE
Ted The Bellhop
 Why Play Jazz

Bezetting:

Benny Brown, Felix Meyer, Florian Menzel, Volker Degl-
 mann, John-Dennis Renken (tp), Simon Harrer,
 Janning Trumann, Tim Hepburn, Jan Schreiner (tb),
 Heiner Wiberny, Charlotte Greve, Stefan Karl Schid,
 Peter Ehwald, Heiko Bidmon (sax), Martin Schulze,
 Jürgen Friedrich, Matthias Akeo Nowak, Daniel
 Schröteler (ritme).

In 1995 maakten vier filmregisseurs, onder wie
 Quentin Tarantino, een vierluik getiteld 'Four
 Rooms'. In de 'comedy' draait het om Ted, een
 hotelpiccolo, die naar vier kamers wordt gestuurd
 waar de meest ongelooflijke dingen gebeuren. De
 Ted in de cd-titel 'Ted The Bellhop' verwijst naar
 hem. Op de plaat staan geen vier, maar zes stuk-
 ken die in september 2014 bij de Duitse omroep
 Deutschlandfunk werden opgenomen. Met het eer-
 ste (titel)stuk zuigen leider Stefan Schultze en zijn
 orkestleden de luisteraar als het ware zijn muziek
 in. Van de volgende vijf stukken zijn er vier ge-
 schreven en gearrangeerd door Schultze. Stukken
 waarin verschillende verhalen, respectievelijk ka-
 racters zijn te onderscheiden. Dat geldt vooral voor
 'Skala 55', waarin de Chinese Shengspeler Wu Wei
 meedoet. 'Blues Lee' is een trage blues, die door de
 vele herhalingen wat saai wordt, ook al leeft iede-
 ren zich al improviserend uitbundig uit. Van Carla
 Bley is 'Fleur carnivore'. Het is te vinden op haar
 live-album uit 1989 met dezelfde titel. De muziek
 op deze plaat is onmiskenbaar een inspiratiebron
 voor Schultze geweest. Hij heeft weliswaar zijn
 eigen ideeën, maar je hoort dezelfde tempi en ex-
 posés van muzikanten. Natuurlijk improviseren de
 muzikanten van het Large Ensemble volgens hun
 eigen inzichten, maar toch. Wie de grootse cd van
 Carla Bley kent, hoort bij Schultze een herhaling
 van zetten.

Hessel Fluitman

Bekijk het Large Ensemble live in 2015:
<https://www.youtube.com/watch?v=pCF7BGeO1bI>

ALEX SIPIAGIN
Moments Captured
Criss Cross

Bezetting:

Alex Sipiagin (tp, flh),
 Chris Potter (ts),
 Will Vinson (as, ss),
 John Escreet (prophet 6 synth. Fender Rhodes, p),
 Matt Brewer (b),
 Eric Harland (d),
 + Alina Engibaryan (voc).

Trompettist Alex Sipiagin's cd 'Moments Captured' is zijn twaalfde als leider en de 22ste waarop hij meespeelt. Zoals altijd bij het label Criss Cross kon Sipiagin zelf zijn begeleiders uitkiezen voor deze in New York opgenomen plaat. Het zijn musici die vaker op Criss Cross-platen meespelen. Ook nu weer is de muziek van uitstekende kwaliteit. De zes instrumentalisten plus zangeres Engibaryan kennen de klappen van de zweep en voldoen aan de hoge eisen die Sipiagin aan ze stelt. De stukken laten niet zelden een collectief geluid horen, waarvoor het uiterste inlevingsvermogen wordt gevraagd van de musici.

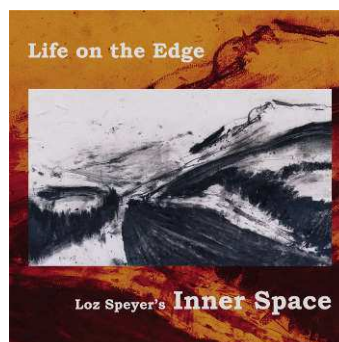
‘ **Muziek van uitstekende kwaliteit** ’

Alina Engibaryan is een Russische zangeres, die uit Rostov komt. Ze studeerde in Groningen en ontmoette daar Sipiagin. Ze doet mee op 'Moments from the past', waar ze een tekst op heeft geschreven. In 'Breeze', opgedragen aan de trompettist Kenny Wheeler en pianist John Taylor, zingt ze woordloos mee. Dit laatste stuk is een stuk zonder solo's, waarin elk lid langzaam maar zeker aan het thema deelneemt en zo als het ware een monument bouwt voor deze twee helden van Alex Sipiagin. 'Bergen road', met John Escreet op piano en Matt Brewer op akoestische bas, is een hard swingend stuk geworden, dat qua drive tegen de hardbop aanhangt. Een cd die enige inzet van de luisteraar vraagt, maar dan steeds meer gaat leven.

Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=IyEXp39epOw>

LOZ SPEYER'S INNER SPACE
Life On The Edge
Leo Records

Bezetting:

Loz Speyer (tp, bu, comp),
 Chris Biscoe (as, a-kl),
 Rachel Musson (ts, ss),
 Olie Brice (b), Gary Wilcox (d)

De invloed van de Zuid-Afrikaanse muzikale immigranten in Groot-Brittannië, rondom pianist/bandleider Chris McGregor, laat zich ook anno nu nog gelden. De openingstrack van 'Life On The Edge' van trompettist Loz Speyer's kwintet Inner Space, 'Long road', doet aan hun muziek denken. De blazers dansen heerlijk om elkaar heen. Het feit dat er geen akkoordinstrument in de groep zit, draagt daar zeker aan bij. De elegante altsax (en altklarinet) van veteraan Chris Biscoe (die ooit in McGregor's Brotherhood of Breath speelde) en de wat rauwere tenor van Rachel Musson vormen een goed geheel. De leider voegt daar zijn trompet aan toe, die wel wat weg heeft van een andere onderschatte Brit, Harry Beckett. De ritmesectie van bassist Olie Brice en drummer Gary Wilcox levert een soepele swing. Die zorgt ervoor dat de uitstapjes van de blazers altijd geaard blijven. Speyer schrijft aansprekende composities, met soms wat Ornette-achtige trekjes ('Contretemps'). Maar sommige van de arrangementen doen welhaast Ellingtoniaans aan, en maken volop gebruik van de klankkleuren van de frontlijn ('Brewglass').

Herman te Loo

Bekijk hier een filmpje over het album:
<https://youtu.be/h8ipaili298>

ATOMIC Six Easy Pieces (Odin)

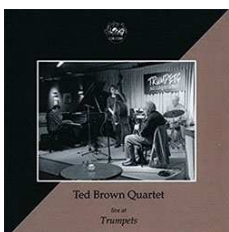

De Zweeds-Noorse groep Atomic bestaat al zo'n zeventien jaar. De groep telt twee componisten: saxofonist Fredrik Ljungkvist en pianist Håvard Wiik. Ljungkvist maakt schetsmatige composities en Wiik levert meer uitgeschreven stukken. Beiden geven zichzelf en hun collega-musici alle ruimte. De in aanvang wat droge muziek ontpopt zich snel als heel dynamisch, met afwisselend collectieve improvisatie en unisono gespeelde stukken. Het album 'Six Easy Pieces' is in de studio opgenomen, maar de beperkte uitgave die voor me ligt bevat ook een opname van een concert in Japan. Twee stukken zijn zowel in een studio- als live-versie te beluisteren. Live klinken ze niet zo geconcentreerd; de densiteit is minder.

Hessel Fluitman

Luister hier naar een track van de cd:
<https://www.youtube.com/watch?v=HDmLXvdfds>

TED BROWN QUARTET Live At Trumpets (Cadence Jazz)

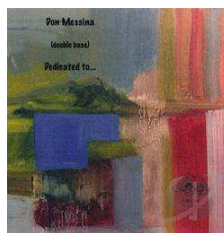

Tenorist Ted Brown (1927) is een oudgediende uit de school van Lennie Tristano. 'Live At Trumpets' is de neerslag van twee concerten die hij in augustus 2006 en augustus 2010 in de gelijknamige jazzclub in New Jersey gaf. De cd is gevuld met bebop- en swing-standards. Brown speelt ze met de rust en de zekerheid die de navolgers van de blinde pianist kenmerkt. Ondanks de hoge leeftijd van de tenorist hoor je nog geen spoortje twijfel in zijn spel. Bassist Don Messina en drummer Bill Chittin bieden de nodige houvast. Pianist Jon Easton toont zich bescheiden en speelt veelal akkoorden. Het geluid is niet echt goed; je mist dynamiek.

Hessel Fluitman

Ted Brown live in NY (in 2011):
<https://www.youtube.com/watch?v=Yk5DvtsNRUK>

DON MESSINA Dedicated To... (Cadence Jazz)

Albums met alleen een bassist zijn er niet veel. Hier in Nederland maakte Wilbert de Joode er een. En nu dus Don Messina, een Amerikaan uit de school van Lennie Tristano en leerling van pianist Sal Mosca. Hij speelt op darmsnaren en dat hoor je: zijn tonen klinken door. Alle stukken op 'Dedicated To...' zijn opgedragen aan bassisten en musici die Messina zeer na staan of stonden (bijvoorbeeld Sal Mosca en saxofonist Jimmy Halperin). Messina speelt met veel liefde: niet sentimenteel, maar bedreven en intens. 'Three flights up', opgedragen aan Sal Mosca, is een baslijn die Messina had uitgeschreven en waar Mosca destijds mee aan het stoeien ging om de 'changes' wat mooier te laten lopen. 'In motion' is opgedragen aan collega Dave Holland, omdat hij de eerste was die Messina op een langspeelplaat 'free' hoorde soleren. Dat kan dus ook, realiseerde hij zich toen.

Hessel Fluitman

ARKADY SHILKLOPER & VADIM NESELOVSKYI Lustrum (Neuklang)

Arkady Shilkloper is hoornist par excellence en een grote held van Morris Kliphuis, de hoornist van Kapok. Deze klassiek opgeleide Russische hoornist staat bekend als improvisator binnen het Moscow Art Trio, is lid van het trio XIX98 en treedt als solist op. Shilkloper speelt ook bugel, alhoorn en didgeridoo. Op 'Lustrum' is hij in een combinatie hoorn en piano - Vadim Neselovskiy bespeelt die - te horen. De sprinkelende piano en het zware geluid van de hoorn passen uitstekend bij elkaar. Door de verstillings in de improvisaties heeft de muziek een hoog contemplatief gehalte. Het stuk 'Kornblume' is door de herhalingen mooi in zijn eenvoud. 'Intrada' is een moderne compositie, die door zijn spanning boeit. In 'Songs my parents sing' improviseren de twee virtuosos op een Russisch volksliedje. Het samenspel is voorbeeldig. Kamerjazz van het hoogste niveau.

Hessel Fluitman

VEIN TRIO & GREG OSBY

Bezetting:

Michael Arbenz (p),
Thomas Lähns (b),
Florian Arbenz (d),
Greg Osby (as),
+ Tineke Postma (ss, as).

Datum en plaats:

25 mei 2017,
Bimhuis, Amsterdam.

JAZZ OP DE PLANKEN

Kamermuziek en jazz was jarenlang een combinatie die vaker niet dan wel goed uitpakte. Tegenwoordig lukt het steeds meer groepen om een gelukkige synthese te bewerkstelligen zonder in de val van tenenkrommende verjazzing van klassieke muziek te lopen. Het Zwitserse trio Vein heeft op dit gebied een goede weg gevonden. Vein laat zich inspireren door kamermuziek maar ook door pianist Bill Evans, speelt eigen composities onder invloed van de klassieken en muziek van klassieke componisten. Het fraaie van Vein is dat het eindresultaat pure en spannende jazz blijft zonder ook maar een moment het gevoel te geven dat klassieke muziek wordt gemaakt. Het is dus ook geen verrassing dat de jazzstandards die er tussendoor worden gespeeld geen breuk met de rest vormen.

In het Bimhuis begon dit trio van de tweelingbroers Arbenz en bassist Lähns met een compositie van Maurice Ravel gevolgd door eigen composities van Michael Arbenz en altist Greg Osby, die zich later bij het trio voegde. Michael zet de lijn uit en Florian is zeer aanwezig met een overdonderende techniek die een hedendaagse variant lijkt te zijn van de Buddy Rich-stijl, die tot op heden al decennia lang uit de gratie was.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Greg Osby (foto boven) en het Vein Trio. (Foto: Tom Beetz)

Lähns vormt het cement tussen de broers door de snaren met kracht te bespelen. Het trio is daarmee een punt aan de horizon waarnaar de jazz zich momenteel beweegt. Vein speelt al jaren regelmatig met saxofonist David Liebman en Greg Osby, en Osby die er nu bij was kan zich geen beter trio wensen om zijn licht-avantgardistische benadering van jazz in te vullen. De werkwijze van Osby en Michael Arbenz werd nog het meest duidelijk in 'We'll be together again' waarin de melodie in stukjes werd gehakt om daarna weer in elkaar gezet te worden zodat een nieuwe uitvoering van deze prachtige jazzballad ontstond. Na de pauze schoof Tineke Postma aan, die liet horen een groot bewonderaar van Osby te zijn met een stijl en geluid die soms dicht in de buurt van de meester zelf kwamen.

Tom Beetz

FRED HERSCH TRIO

Bezetting:

Fred Hersch (p),
John Hébert (b),
Eric McPherson (d).

Datum en plaats:

17 mei 2017,
Bimhuis,
Amsterdam.

Fred Hersch. (Foto: Joke Schot)

Wie een concert van Hersch bezoekt wordt ondergedompeld in passie en gedrevenheid. Iedere noot of frase plaatst hij in een eigen universum.

Met zachte tred loopt de fragiel ogende Fred Hersch naar de imposante zwarte Steinway vleugel die midden op het podium staat. Op 31 december 2003 was hij de eerste bespeler van dit instrument, tijdens het laatste concert in het oer-Bimhuis aan de Oude Schans. Dat passievolle solo-optreden werd uitgebracht op cd en onderstreept de goede band tussen Hersch en het Amsterdamse jazzpodium. Hij is bescheiden en oogt kwetsbaar, maar alert en met een ironische blik geeft hij een korte voorbeschouwing van zijn concert, dat zal bestaan uit nieuw eigen werk, oudere stukken en standards.

Hersch is een stilist die zoekt naar een mooie balans tussen zijn eigen composities en werk van zijn idolen.

Hersch komt regelmatig naar Nederland. Wie hem niet kent heeft kansen gemist om een grootmeester te ontmoeten. Hij is bijzonder omdat hij een zeer gevarieerd repertoire beheerst en omdat hij de techniek van het volmaakte pianospel in stand houdt en doorgeeft aan de nieuwe generaties. Brad Mehldau was een van zijn leerlingen. Hersch maakt je deelgenoot van zijn intense muzikale beleving. Hij is technisch begaafd en beheerst de piano tot in perfectie.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Het trio van Fred Hersch. (Foto: Joke Schot)

Met subtiele kleurnuances creëert hij zijn eigen schoonheidsideaal. Qua opbouw en uitvoering schenkt hij aandacht aan alle details van de muziek. Iedere noot of frase plaatst hij in een eigen universum.

Hersch componeert geavanceerde, prachtig gelaagde stukken met sterke thema's en motieven. Hij denkt in grote lijnen, waar hij zijn melodieën in talloze variaties aan ophangt. Zijn lyrische toets maakt zijn spel intens en indringend, terwijl juist zijn verlichte, soepele toucher het mechaniek van de piano doet vergeten.

De concerten van Hersch zijn altijd gevarieerd. Ook in het samenstellen van zijn concertprogramma is hij een stilist die zoekt naar een mooie balans tussen zijn eigen composities en werk van zijn idolen. Thelonious Monk, Bill Evans en Carlos Antonio Jobim ontbreken zelden in die opzet. Wie een concert van Hersch beluisterd wordt ondergedompeld in passie en gedrevenheid. Fred Hersch verdient een pleidooi voor zijn genialiteit die zich altijd pretentieloos vertaalt naar diepgang en progressie.

Roland Huguenin

GILAD HEKSELMAN TRIO

Bezetting:

Gilad Hekselman (g),
Rick Rosato (b), Jonathan Pinson (d).

Datum en plaats:

12 mei 2017,
LantarenVenster, Rotterdam.

Nadat collega Tom Beetz in Den Bosch het concert van het Gilad Hekselman Trio bezocht (zie Jazzflits 278), deed het trio ook Rotterdam aan. Dit optreden kwam sterk overeen met dat wat Beetz ervoer. Het was een echt mannenconcert met opvallend veel conservatoriumstudenten in het publiek. Door de uitgebreide tour was het trio sterk op elkaar ingespeeld en uitte dat door veel visueel contact. Ze speelden stukken die al waren opgenomen maar nog niet uitgebracht. Raffinement en balans waren krachtige aspecten van het concert, alsook afwisseling van scheurende rock tot fragiel romantiek.

Hekselman is een zeer creatieve en virtuoze gitarist die speelde met schijnbaar, jaloersmakend gemak. Drummer Jonathan Pinson volgde de akkoorden van de gitarist door steeds zachtjes van drum te wisselen. Hij had een zak vol sticks en wisselde bijzonder vaak van gereedschap. Hekselman nam de tijd om effecten in te stellen. Dat ging vaak niet in één keer goed. Ook de bassist draaide nogal eens aan de knoppen waardoor hij een beurt moest overslaan. Dat maakte het concert ongeschikt voor een cd, maar het was een feest om erbij te zijn.

Peter J. Korten

'Hekselman is een zeer creatieve en virtuoze gitarist die speelde met schijnbaar, jaloersmakend gemak.'

Gilad Hekselman in actie. (Foto's: Joke Schot)

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

KANDACE SPRINGS

Bezetting:

Kandace Springs (voc, p),
Jesse Bielenberg (b),
Dillon Treacy (d).

Datum en plaats:

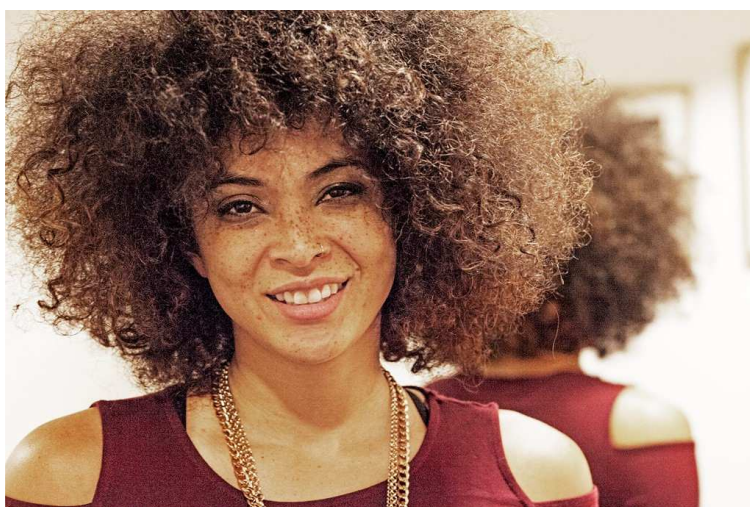
11 mei 2017,
LantarenVenster, Rotterdam.

Tijdens de laatste editie van het North Sea Jazz Festival kreeg een select publiek de kans om de nog vrijwel onbekende zangeres Kandace Springs te ontdekken. Deze innemende jonge vrouw gaf daar een overtuigend debuutconcert. Enkele weken eerder verscheen haar albumdebuut 'Soul Eyes'. Springs was nu terug in Nederland voor een project met het Metropole Orkest en een intiem luisterconcert in Rotterdam. Het publiek werd gecharmeerd door een zangeres die opvallend soepel zingt, met een rijp, veelzijdig en warm stemgeluid, en die zichzelf daarbij verdienstelijk op de piano begeleidt.

Scat Springs, een veelgevraagd sessievocalist, moedigde zijn dochter aan om muziek te maken. Al heel jong begon Kandace met zang en piano. Aanvankelijk wilde ze jazz-zangeres worden. Ze bewondert Billie Holiday, Ella Fitzgerald, Nina Simone en Roberta Flack. Norah Jones inspireerde haar om ook soul en pop te omarmen. Ze werkte samen met onder anderen zanger Gregory Porter. Prince herkende haar veelzijdige zangtalent en coachte haar meer richting de jazz. Zelf zegt Springs dat ze werd geïnspireerd door zangers die hun stem op een natuurlijke manier gebruiken. Die hebben haar geholpen bij het vinden van haar eigen geluid.

Op haar nogal glad geproduceerde debuut-cd werd niets aan het toeval overgelaten. In die setting behield haar zang toch veel diepgang. Live zingt Kandace losjes en uitdagend en gaat vooral haar eigen gang. Ze kiest voor een sobere benadering en maakt zich kwetsbaar in de naaktheid van de triobezetting. Een uitdaging waar Kandace raad mee weet. Ze bouwt haar songs evenwichtig op, legt swing in haar stem en maakt subtiele fraseringen. Haar timbre is vol en klinkt toch opvallend licht. Vloeiend beweegt ze langs alle registers, inclusief haar krachtige soulvolle kopstem. Het pianospel van Kandace oogstte verbazing en hilariteit. Ze begeleidde zichzelf subtiel en adequaat, maar haalde ook ontregelende fratsen uit. Flarden

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Kandace Springs in de kleedkamer en op het podium.
(Foto's Joke Schot)

Chopin en Rachmaninov als fills en een ontsporende Chicago Blues waarmee ze Oscar Peterson eert, werkten op de lachspieren, maar dwongen ook respect af voor haar ongedwongen talent om te entertainen. De piano was een gediensig laboratorium voor haar schalkse onbevangenheid. Met speels gemak wond ze het publiek om haar vingers.

Roland Huguenin

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan. Eind 2016 verscheen haar cd 'Like Songs Like Moons'. Deze is verkrijgbaar via iTunes, Amazon, CD Baby en ook <http://www.roseellismusic.com>.

NEW YORK CALLING

BESSIE SMITH

De afgelopen weken las ik een paar artikelen van Susannah McCorkle op de website van American Heritage. Uitgebreide en diepgaande artikelen over Bessie Smith, Ethel Waters, Irving Berlin en Mae West. Ik las het stuk over Bessie Smith vandaag nog eens over en besepte hoe geweldig het is dat er mensen zijn die dit soort onderzoek doen en dat nu de hele wereld via internet dit artikel kan lezen en van alles te weten kan komen over het leven van Bessie Smith. Ondertussen kan je ook nog eens Bessie's 'Down hearted blues' beluisteren via Apple Music, wat ik op dit moment doe.

De meeste informatie over Bessie Smith haalde Susannah McCorkle uit de biografie 'The Empress of the Blues' van Chris Albertson. Deze Deen lijkt op de aarde te zijn gezet om alles te weten te komen over Bessie Smith en daarom ben ik ook hem ontzettend dankbaar. Toen hij Bessie Smith voor het eerst hoorde voelde hij zich meteen erg aangetrokken tot haar muziek, zonder ook maar een woord Engels te spreken en te begrijpen waarover ze zong. Hij werd een enorme jazzliefhebber, verhuisde in 1957 van Denemarken naar Amerika en werd jazzcriticus en schrijver.

Albertson verlangde al lange tijd naar een uitgebreid en gedetailleerd boek over het leven van Bessie Smith en had nooit gedacht dat hij het uiteindelijk zelf zou schrijven. Er waren maar weinig mensen nog in leven die Bessie Smith hadden gekend, maar uiteindelijk kwam hij in contact met Bessie's nichtje Ruby. Ruby ging vaak met Bessie mee op tournee en was haar steun en toeverlaat tot haar dood. Ruby's herinneringen waren zo gedetailleerd en helder dat Albertson besloot de biografie zelf te schrijven. En zo werd hij de expert op het gebied van Bessie Smith en won een Grammy Award voor het schrijven van de liner notes in de heruitgave van Bessie's complete werk.

De auteur van het artikel in American Heritage, Susannah McCorkle, was zelf ook een geweldige zangeres en had zich ook uitgebreid verdiept in Bessie Smith. Vooral omdat ze een enorme fan was van Billie Holiday en Billie noemde Bessie altijd als een van haar grootste invloeden. Susannah hoorde Billie Holiday voor het eerst in 1960 in Parijs, waar ze toen woonde. Vanaf dat moment kon ze de drang om zelf zangeres te worden niet meer beheersen en ging ze zich totaal verdiepen in de jazz en blues en begon bij Bessie Smith. Susannah had talen gestudeerd en sprak Italiaans, Frans en Portugees en vertaalde vele liedjes uit deze talen naar het Engels. Haar tekst op 'Aguas de Marco' ('Waters of March') van Jobim wordt nog steeds heel veel gezongen en opgenomen. Eind 1970 verhuisde Susannah naar New York City en in 1990 maakte ze twee albums voor Concord, die haar bekendmaakten bij het grote publiek. Uiteindelijk heeft ze negentien cd's uitgebracht en ik kan u aanraden om eens naar haar te luisteren. Buiten Amerika is ze niet erg bekend geworden, maar hier in New York hoor ik haar naam nog vaak vallen onder jazzmuzikanten en -liefhebbers. Susannah kampte met depressie en pleegde in 2001 op 55-jarige leeftijd zelfmoord. Haar geweldige artikelen zijn te lezen op www.americanheritage.com.

Beluister Roos Plaatsman/Rose Ellis hier:
<http://bit.ly/2h7upgm>

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 27 mei 2017

1 Cuong Vu

Ballet (Music of Michael Gibbs)
(RareNoise Records)

2 Wynton Kelly & Wes Montgomery

Smokin' In Seattle (Resonance)

3 Ella Fitzgerald

's Wonderful (NJA)

4 Christian Sands

Reach (Mack Avenue)

5 Avishai Cohen

Cross My Palm With Silver (ECM)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

1 Jaco Pastorius

Truth, Liberty & Soul - Live In NYC:
The Complete 1982 NPR Jazz Alive!
Recordings (Resonance)

Wederom een 'beauty' van een uitgave door 'Record Label of the Year' Resonance Records. Het hele concert van Jaco Pastorius in New York, met zijn orkest uit 1982 bestaande uit louter giganten op hun instrument! Prachtig boekwerk met foto's en interviews en prima geluid.

2 Noah Haidu

Infinite Distances (Cellar Live)

Pianist die ons tot voor kort nog niets zei (zegt meer over ons dan de beste man!). Alweer zijn vierde cd en zeker niet zijn laatste. Geweldige energieke moderne jazz, die toch melodius en fris klinkt. Gaat zeker hoge ogen gooien in de toekomst (leest u even mee NSJF etc....)

3 Jimmy Greene

Flowers, Beautiful Life, Vol.2
(Mack Avenue)

Deel twee van de albums die saxofonist Jimmy Greene uitbracht ter ere en glorie van zijn vermoorde dochter van 6 (de lagerschoolaanval van een paar jaar terug). Was de vorige cd nog wat droef en traag, deze spat uit je luidspreker! Greene heeft met hernieuwde energie een top cd afgeleverd.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

VARIA

NJA-ONDERZOEK NAAR HOBBY ORKEST VORDERT

Het Hobby Orkest in april 1967 in de Sound Push Studio.
(Foto: You Tube)

Frank Jochemsen, die bij het Nederlands Jazz Archief (NJA) onder meer de cd-productie onder zich heeft, is vergevorderd met een onderzoek naar het Hobby Orkest. Dat vertelde hij op 13 mei tijdens de Vriendendag van het NJA. Hij beschikt over kwalitatief goede geluidsopnames van het orkest. Dat belooft wat voor een nieuwe NJA-uitgave.

Het Hobby Orkest was een initiatief van onder anderen Frans Mijts, eigenaar van de Sound Push Studio in Blaricum. Het orkest opereerde in de jaren zestig. Het was een uitlaatklep voor musici als Cees Smal, Herman Schoonderwalt en Frans Elsen. Musici die wel eens wat meer wilden dan de voor hen toch wel vervelende lichte muziek in de radio-orkesten. Jochemsen heeft bij 'Beeld en Geluid' een NCRV-documentaire opgeduikeld met prachtige beelden van het orkest. Ook heeft hij van Frans Mijts enkele banden met opnamen uit de Sound Push Studio gekregen. Daar werd door het orkest geoefend, vaak in de kleine uurtjes. Hoewel oud, zijn die banden nog ijzersterk. Ze moesten even opnieuw opgedraaid worden, maar de kwaliteit van de opnamen is voorbeeldig. Dat liet Jochemsen op de Vriendendag horen met enkele opnamen die er niet om logen. Ten opzichte van de opnamen uit diezelfde tijd van Boy's Big Band (waar leden van het Hobby Orkest ook in speelden) klinkt het wat braaf, maar het zijn mooi gearrangeerde opnamen van standards en eigen composities. Dat kon je ook wel overlaten aan mensen als Herman Schoonderwalt. (HF)

Bekijk het Hobby Orkest hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=BD-tmjYyHJs>

De musici die op deze video staan zijn: Frans Mijts, Cees Smal, John Bannet, Eddy Engels, Fons Diercks (tp); Ferdinand Povel, Herman Schoonderwalt, Tony Vos, Sander Sprong (sax); Rudy Bosch, Eric van Lier, Bertil Peereboom Voller, Dick Kaart, Frans van Luin (tb), Frans Elzen (p, dir); Rob Langereis (b); Evert Overweg (d);, Joop Scholten (gt).

Enkele geluidsopnamen van het Hobby Orkest:

<https://www.youtube.com/watch?v=QFd2GYI6uCO>

<https://www.youtube.com/watch?v=II-GSxaiYMU>

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

DE GOUWE OUWE VAN...

GERED DOOR JOHN COLTRANE

Vijftig jaar geleden zat ik samen met een Engelse jongeman op een muurtje in de tuin van de gevangenis van Alexandroupolis - een plaatsje in het noorden van Griekenland, vlak bij de Turkse grens - toen hij me vertelde dat John Coltrane overleden was. Leverkanker. Dat was een hele schok voor me, want Coltrane was pas veertig.

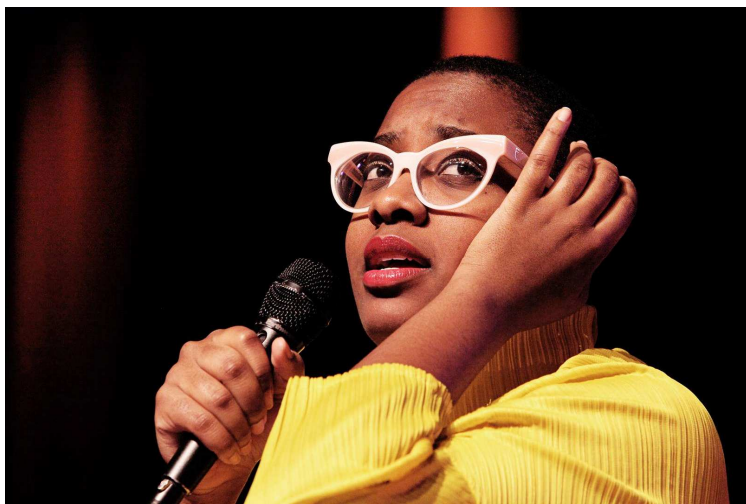
Precies tien jaar daarvoor had Coltrane de plaat 'Blue Train' opgenomen. In die tijd had ik nog geen geld om langspeelplaten te kopen. Maar bij Concerto in de Utrechtse straat in Amsterdam stond een bak met 45-toeren plaatjes van het label Blue Note. Ze waren verpakt in bruine kaftpapieren hoesjes zonder letters met een rond gat in het midden. Zo kon je de desbetreffende gegevens op het blauwe etiket van de plaatjes lezen. Voor een paar gulden kocht ik het nummer 'Blue train' van John Coltrane. Het contrast tussen de magistrale muziek en de extreem sobere verpakking van het plaatje kon niet groter zijn. Aan de ene kant stond het thema 'Blue train' met de solo's van John Coltrane op tenorsax en trompettist Lee Morgan. Je moest het plaatje omdraaien voor je de naald van de grammofoon er weer op kon zetten voor de rest van het nummer. Daar stonden de solo's van trombonist Curtis Fuller, pianist Kenny Drew en bassist Paul Chambers, weer afgesloten door het thema. Het geheel werd ondersteund door het krachtig stuwende drumwerk van Philly Joe Jones.

De extatische tonen van Coltrane's tenorsax op dat nummer bleken tot mijn verbazing de pijn en wanhoop van een puber, die ik in die periode voelde, te kunnen omzetten in aanvaarding, ja zelfs een nieuw soort levenslust. Ik bleef nog lang een bewonderaar van Coltrane's muziek hoewel ik ten slotte afhaakte na het opheffen van het klasieke kwartet met McCoy Tyner, Elvin Jones en Jimmy Garrison. Maar hoe je het ook bekijkt, ik voel me nog steeds gered door Coltrane. Daar blijf ik hem eeuwig dankbaar voor. Ook vijftig jaar na zijn dood.

Arend Hart

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker of lezer van Jazzflits de lof over een speciale plaat uit zijn of haar eigen collectie.

FESTIVALS JUNI - JULI

Zangeres Cécile McLorin Salvant maakt onderdeel uit van het octet Woman to Woman, dat op 8 juli in Rotterdam optreedt. (Foto: Joke Schot)

JAZZ TE GAST

Zuidhorn (Groningen)

10 juni 2017

(<http://www.jazztegest.nl/>)

Met onder anderen: Dave Douglas, Reinier Baas, Joris Roelofs, Ben van Gelder, Michael Moore (overdag en gratis) en het Noordpool Orkest met gastartiesten ('s avonds, betaald).

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam

7, 8, 9 juli 2017

(<http://www.northseajazz.com>)

Bekijk hier het programma:

<http://www.northseajazz.com/nl/programma/2017/>

GENT JAZZ FESTIVAL

Bijloke, Gent

6 tot en met 15 juli 2017

(<https://gentjazz.com/nl>)

Bekijk hier het programma:

<https://gentjazz.com/nl/programma>

100 JAAR JAZZ OP DE PLAAT

(Deel 4: 1961 tot en met 1966)

1962

Desafinado

[Stan Getz](#)

Soul Bossa Nova

[Quincy Jones](#)

1963

The Sidewinder

[Lee Morgan](#)

1965

Le Matin Des Noires

[Archie Shepp](#)

1966

Footprints

[Wayne Shorter](#)

Mercy, Mercy, Mercy

[Cannonball Adderley](#)

Watermelon Man

[Herbie Hancock](#)

1964

Acknowledgement

[John Coltrane](#)

Conquistador

[Cecil Taylor](#)

Sorcery

[Charles Lloyd](#)

In 2017 is het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. De medewerkers van het Franse magazine Jazz maakten een lijst van honderd markante opnamen die in de loop van die jaren werden uitgebracht. Bron: Jazz Magazine, maart 2017 (zie ook eerdere nummers van Jazzflits).

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 29 mei 2017

- 1 **Diana Krall**
Turn Up The Quiet (Verve)
- 2 **Steve Nelson**
Brothers Under The Sun (HighNote)
- 3 **Christian Sands**
Reach (Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(\[www.jazzweek.com\]\(http://www.jazzweek.com\)\)](#).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo

• Reizevoort, Jorre Reyners. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

LAATSTE NIEUWS

REINIER BAAS KRIJGT EDISON JAZZ NATIONAAL

Voor zijn album 'vs. Princess Discombobulatrix' krijgt gitarist Reinier Baas de Edison Jazz Nationaal 2017. Gitarist Bill Frisell en zanger David Linx ontvangen de Edison Jazz Internationaal respectievelijk Vocaal. De Edisons worden uitgereikt in het nieuwe Luxor Theater in Rotterdam op 30 juni aanstaande.

De jury noemt het album van Reinier Baas 'een zeer geslaagde verbinding tussen jazz en klassieke muziek': "Baas bewijst wederom dat hij een muzikale grootmeester genoemd mag worden." Van Bill Frisell is het album 'When You Wish Upon A Star' bekroond. 'Bijzonder overtuigende fusion', meent de jury. Die was ook ingenomen met het eerbetoon aan Jacques Brel van David Linx & Brussels Jazz Orchestra: "In tegenstelling tot de Franse chansonniers Trenet en Aznavour speelde het werk van Brel tot nu toe nauwelijks een rol in de internationale jazzwereld. Het Brussels Jazz Orchestra en Linx vullen deze lacune op het album 'Brel' overtuigend in." In de categorie 'Het document' belooft de vakjury de cd-box 'As It Was' van het Peter Erskine Trio met een Edison. De jury werd dit jaar gevormd door Imme Schade van Westrum, Cor Bakker, Michelle Kuypers (programmamanager North Sea Jazz), Paul Bruger (uitgever Jazzism) en Co de Kloet.

VARIA

Greetje Kauffeld. (Foto: Jurjen Donkers)

ZeelandJazz viert podiumjubileum Greetje Kauffeld

Tijdens het festival ZeelandJazz wordt op 15 juni uitgebreid stilgestaan bij het zestigjarig podiumjubileum van zangeres Greetje Kauffeld. In de Kloveniersdoelen in Middelburg wordt ze eerst geïnterviewd door Jan van Damme van de Provinciale Zeeuwse Courant (20.00 uur). Daarna treedt ze op met Dig d'DIZ en tot slot, rond 21.45 uur, is er gelegenheid voor het publiek om haar te ontmoeten. Kauffeld werd geboren in Rotterdam, maar bracht haar jeugd door in Middelburg, waar ze ook naar school ging.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

MITHRA JAZZ À LIÈGE

JAZZ IN BEELD

Op 11, 12 en 13 mei vond in diverse zalen in Luik het festival Mithra Jazz à Liège plaats. Het jaarlijkse festival bestaat sinds 1990 en heeft steevast een aantal grote namen op het affiche. Ook dit jaar weer met onder anderen trompettist **Dave Douglas** (zie hierboven), gitarist Kurt Rosenwinkel, zangeres Dee Dee Bridgewater, pianist Fred Hersch en accordeonist **Richard Galliano** (zie hieronder). **Jean Schoubs** bezocht het festival voor Jazzflits en maakte de foto's op deze en de volgende pagina's.

Kurt Rosenwinkel. (Foto: Jean Schoubs)

Billy Hart (boven) en Dee Dee Bridgewater (onder). (Foto's: Jean Schoubs)

